

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.3/2012/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. május 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmény miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2008. október 16. napján kihirdetett 19.B.168/2006/40. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I. r. vádlottal szemben 4 rb. a Btk. 276. §-ába ütköző magánokirat-hamisítás vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszünteti.

A vele szemben a Budapesti IV.-XV. Kerületi Bíróság 3.B.IV.1185/2001/10. számú, illetve a Fővárosi Bíróság 23.Bf.IV.10040/2002. számú ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

I. r. vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

I. r. vádlottat kötelezi, hogy eljárási illeték címén 1.500-1.500 (egyezerötszáz - egyezerötszáz) Ft-ot az államnak fizessen meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy I. r. vádlott közélet tisztasága elleni bűncselekményének helyes jogszabályi megjelölése: 2 rb. a Btk. 256. § (1) (2) bekezdés a) és c) pontja, 1 rb. a Btk. 256. § (1) (2) bekezdés b) és c) pontja.

I. r. vádlottat 6.800 (hatezer-nyolcszáz) Ft, III. r. vádlottat 8.720 (nyolcezer-hétszázhusz) Ft a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság 2008. október 16-án kelt 19.B.168/2006/40. számú ítéletével I. r. vádlottat 3 rb. a Btk. 256. § (2) bekezdés a) b) és c) pontja szerint minősülő üzletszerűen, folytatólagosan elkövetett befolyással üzérkedés büntette - melyből két esetben társtettes, egy esetben tettes -, 3 rb. a Btk. 318. § (5) bekezdés b) pontja szerint üzletszerűen, folytatólagosan elkövetett csalás büntette - melyet egy esetben társtettesként, két esetben tettesként valósított meg - és 4 rb. a Btk. 276. § szerinti magánokirat-hamisítás vétsége miatt 3 év börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

III. r. vádlott bűnösségét 1 rb. a Btk. 256. § (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntetében állapította meg, mely miatt 1 évi, a végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

I. r. vádlottal szemben elrendelte a korábban felfüggesztett szabadságvesztés keretében kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását és vagyonelkobzás címén 974.000 forint megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság elbírálva az előterjesztett polgári jogi igényt I. r. vádlottat kártérítés címén kötelezte, hogy sértettek részére 150.000-150.000 forintot fizessen meg.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről, amelynek megfizetésére a vádlottakat kötelezte 53.578 Ft kivételével.

Az első fokú tárgyaláson eljáró ügyész az ítéletet mindhárom vádlott tekintetében tudomásul vette. I. r. vádlott és védője enyhítés érdekében, III. r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

Az elsőfokú bíróság eljár még II. r. vádlottal szemben is, aki tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.2/2012/1. számú átiratában leírtak szerint észlelte, hogy az ügy késedelmes felterjesztésének következtében a magánokirat-hamisítás vétségei elévültek, ezért indítványt tett e tekintetben a büntetőeljárás megszüntetésére. Ehhez kapcsolódóan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mellőzze a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is, figyelemmel arra, hogy az 1 évi börtönbüntetés szintén elévült.

Egyéb tekintetben mivel az elsőfokú bíróság a perrendtartás szabályai szerint járt el, egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével. Nem értett egyet ugyanakkor a vádlottak, illetve a III. r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezésével. Összességében mindkét fellebbezéssel érintett vádlott büntetésének lényeges tartamban történő enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú eljárás keretében I. r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított büntetés aránytalanul súlyos. Utalt védence beismerő, bűnösségére is kiterjedő vallomására és a sértetti közrehatásra. Csatlakozva a fellebbviteli főügyészség indítványához, a magánokirat-hamisítást vétségei vonatkozásában az eljárás megszüntetésére tett indítványt, illetőleg a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésére vonatkozó rendelkezés mellőzésére. Kihangsúlyozta az időmúlást, melyre tekintettel méltányos büntetését kiszabását kérte.

III. r. vádlott védője fenntartotta a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, az ítéleti tényállás felderítetlen. Kifejtette azt a jogi álláspontját, hogy nem került rögzítésre és feltárásra az I. és a III. r. vádlott kapcsolata, úgy fogalmazta meg, hogy ezt az ítéletet csupán „lebegteti”. Nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság elfogadta az e körben tanúként meghallgatott tanú 1. és tanú 2. tanúvallomásait. Álláspontja szerint hibás az az elsőfokú bírói okfejtés, hogy ők elfogulatlanok lennének és nem állna érdekükben, hogy hamis, illetve nem a valóságnak megfelelően tegyék meg a vallomásukat. Vitatta azt az ítéletben kifejtett álláspontot is, hogy a bíróság személyes meggyőződése és benyomásai alapján jutott arra a következtetésre, hogy ezen tanúk mindenben szavahihetőnek tekinthetők. Az ítéleti tényállásból annak a megállapításnak a mellőzését kérte, hogy a III. r. vádlott tudott az I. r. vádlott szándékáról. Ebben a körben arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok ezt nem támasztják alá. Mindezek alapján indítványozta, hogy az így megváltoztatott ítéleti tényállás alapján a III. r. vádlottat az ellene emelt bűncselekmény vádja alól bűncselekmény hiányában mentse fel.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet a Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel bírálta felül I. és III. r. vádlott vonatkozásában, figyelemmel arra, hogy II. r. vádlott vonatkozásában az ítélet jogerőre emelkedett.

Az eljárási szabályok betartásával kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőkre kíván rámutatni:

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor egymás jelenlétében hallgatta ki a vádlottakat abban a körben, amikor nyilatkoztatta őket, hogy kívánnak-e vallomást tenni. A másodfokú bíróság többször kifejtette, hogy a Be. 117. § (2) bekezdésében rögzített, a vádlottak kioktatására vonatkozó szabály a vallomások részét képezik, ezért annak a vallomásuk megtétele előtt kell megtörténnie. Ezzel az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 288. § (1) bekezdésében írtakat, mivel pertaktikai okokból sem helyes, ha egymás jelenlétében nyilatkoznak a vádlottak arra vonatkozóan, hogy kívánnak-e vallomást tenni, vagy nem. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem jelentett olyan, a Be. 375. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, mely miatt az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellett volna helyezni.

Az elsőfokú bíróság súlyosabb eljárási szabálysértést valósított meg ugyanakkor azzal, hogy nem megfelelő időben foglalta írásba az első fokú határozatot és késedelmesen terjesztette fel azt a másodfokú bíróságra elbírálás végett. Az ítélet 2008. október 16. napján kelt, felterjesztésére 2011. szeptember 12-én került sor. A Be. 260. § (4) bekezdése úgy fogalmaz, hogy az ítéletet 30 napon belül írásba kell foglalni, illetve különösen bonyolult esetben az írásba foglalásra 60 nap áll rendelkezésre. Ezt a határidőt az elsőfokú bíróság elmulasztotta és a Be. 341. § (2) bekezdésében írt szabályt is megsértette, mivel írásba foglalását követően nem azonnal terjesztette fel az ítéletét a másodfokú bíróságra. Az elsőfokú bíróság fenti mulasztásainak eljárásjogi következményei vannak. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával a másodfokú bíróság is egyetértett, mely szerint az I.r. vádlott terhére rótt 4. rb. magánokirat-hamisítás vétsége elévült.

A magánokirat hamisítás vétsége az elévülési ideje - büntetési tételére figyelemmel - 3 év. Az elsőfokú ítélet kihirdetése az elévülési időt megszakította, de ezután az eljárást előrevivő eljárási cselekmény nem történt. Ezért e bűncselekmények 2011. október 16-án elévültek. A Fővárosi Ítéltábla e tény eljárási konzekvenciáit levonva a Btk. 33.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján, Be. 373. § (1) bekezdés I/a. pontjára figyelemmel az I. r. vádlottal szemben a 4 rb. Btk. 276-§-ába ütköző magánokirat-hamisítás vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette.

Ugyancsak a késedelmes felterjesztés következménye, hogy mellőzni kellett I.r. vádlottal szemben a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésére vonatkozó ítéleti rendelkezést. Az elsőfokú bíróság erről még törvényesen rendelkezett, azonban helyesen utalt a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra, hogy az 1 évi szabadságvesztés végrehajthatósága időközben elévülés miatt megszűnt.

I. r. vádlottat 2003. március 07-én jogerős határozattal ítélték az eljáró bíróságok 1 évi, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönbüntetésre .A felfüggesztett szabadságvesztés elévülési idejébe a felfüggesztés időtartama nem számít be, az öt évet el nem érő szabadságvesztés 5 év alatt évül el. A Legfelsőbb Bíróság 4/2006. Büntető Jogegységi Döntése szerint csak a jogerős elrendelés szakítja meg a felfüggesztett szabadságvesztés elévülését. Ezért I. vádlottal szemben kiszabott 1 évi, 2 évre próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés a Btk. 67. § (1) bekezdés d) pontja és 68. § (1) bekezdés alapján 2010. március 7-én elévült. A felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésére vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság ezért mellőzte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint egyebekben az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely alapján hatályon kívül kellett volna helyezni az ítéletet.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a III. r. vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és releváns bizonyítást lefolytatta, a sértetteket, a bűncselekménnyel érintetteket kihallgatta, a vádlottakat meghallgatta. Ennek során I. r. vádlott úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy minden úgy történt, ahogy az a vádiratban szerepel, így lényegében a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett.

A III. r. vádlott sem a nyomozás, sem a tárgyaláson nem tett érdemi vallomást. A szembesítésen részt vett, érdemi védekezést azonban ott sem terjesztett elő, csupán annyiban hogy a terhére rótt bűncselekményt tagadta. Az I. r. vádlott ezzel szemben valamennyi terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában elismerte bűnösségét, vallomásában élettársa - II. r. vádlott - felelősségét mentette, sajátját azonban teljes egészében elismerte.

Az elsőfokú bíróság III. r. vádlott vonatkozásában a mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, melynek alapján a másodfokú bíróság nem értett egyet a védelem e körben kifejtett álláspontjával.

Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy milyen bizonyítékokra alapozta III. r. bűnösségének megállapítását. Rögzítette, hogy tanú 1. és tanú 2. milyen tartalommal tették meg vallomásaikat, kiemelve azt, hogy lényegében a III. r. vádlott volt az összekötő kapocs a sértettek, illetve az I. r. vádlott között. Az eljárás adataiból kiderül, hogy valóban a sértettek gyermeke járt egy óvodába a III. r. vádlott gyermekével. Ezen túlmenően az is megállapítható, hogy a sértettek az eljárás során mindvégig következetesen tették meg vallomásaikat.

Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, tehát az elsőfokú bíróságnak van arra lehetősége, hogy a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgálva kialakítsa álláspontját és állást foglaljon abban, hogy mely bizonyítékokat fogad el és melyeket vet el. Abban az esetben, ha ezen bizonyítékok értékelése során logikai hibát vét, akkor természetesen a tényállása megalapozatlan. A másodfokú bíróság ilyen logikai hibát nem észlelt. Az elsőfokú bíróság személyes meggyőződése, a közvetlenség elve alapján jogszerűen foglalhatott állást, amikor elfogadta a sértettek tanúvallomását és nem tévedett akkor, amikor az ő vallomásukra alapozta a tényállást. Ezt megerősítette az I. r. vádlott fentiekben hivatkozott nyilatkozata, miszerint minden úgy történt, ahogy az a vádiratban le van írva.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a III. r. vádlott védőjének érvelése az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadta. A másodfokú eljárásban a bizonyítékok ilyen mérvű eltérő mérlegelését a Be. 351. § (1) bekezdése és a Be. 352. § (3) bekezdése tiltja. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét nem mérlegelheti felül. Eltérő mérlegelésre csak abban az esetben van lehetőség, ha olyan új tények, körülmények, bizonyítékok merülnek fel, amelyek alapján a másodfokú bíróság további bizonyítást venne fel, de ilyenre nem került sor.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásait helyesen, a bizonyítékokkal összhangban állapította meg, lényegében I. r. vádlott

beismerő vallomása, illetve a kihallgatott tanúk vallomása és az általa ismertetett okirati bizonyítékok alapján.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette cselekményeiket is. Az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények rendkívül hasonlítanak egymáshoz. A tényállásban megállapított cselekmények lényege szerint a kiszolgáltatott és rossz anyagi helyzetben lévő sértettek, illetve érdekeltek szerettek volna önkormányzati lakáshoz jutni és ennek érdekében I. r. vádlott segítségét kérték. Hogy ez részben csalásnak, részben pedig befolyással üzérkedésnek minősül, az a tényállásból adódik, tehát ott ahol az I. r. vádlott azt a látszatot keltette, hogy hivatalos személyt kell befolyásolni, illetve megvesztegetni, ebben a tekintetben közélet tisztasága elleni bűncselekmény valósult meg, ott ahol csak tévedésbe ejtés volt, ott pedig csalás valósult meg. Tehát az elsőfokú bíróság helyesen minősítette az ítéleti tényállás I., II. és VI. pontjait.

Az ítélet I., II. pontjaiban leírt cselekmények a Btk. 256. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző hivatalos személy megvesztegetésének látszatával elkövetett befolyással üzérkedés büntettének minősül, míg a VI. tényállási pontban írt cselekmény, amikor I.r. vádlott hivatalos személynek adta ki magát, a Btk. 256. § (1) (2) bekezdés b) és c) pontja szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság a III., IV. és V. pontban írt cselekményeket a vádlottak által okozott kár nagyságához igazodóan csalásnak minősítette, mivel az I. r. vádlott sértettek sérelmére 200 ezer forintot meghaladó összegben okozott kárt. Ezért az I. r. vádlott cselekményének jogi minősítése a Btk. 318. § (1) és (5) bekezdés b) pontja szerint minősül. Eben a körben nem vitatható az I. r. vádlott vonatkozásában a jogtalan haszonszerzési célzat, a tévedésbe ejtés, valamint a károkozás ténye sem. I.r. vádlott a csalás törvényi tényállási elemeit maradéktalanul megvalósította.

Az elsőfokú bíróság mindegyik bűncselekmény tekintetében megállapította az üzletszerűséget, amivel a másodfokú bíróság is egyetértett. E minősítő körülmény megállapítását az érdekeltek nem vitatták. Üzletszerűen valósítja meg a cselekményét, aki a bűncselekmény elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Az elsőfokú bíróság ezt ugyan nem fejtette ki bővebben, csak utalt arra, hogy az I. r. vádlott e cselekményét üzletszerűen valósította meg. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben az ítélet indokolását azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott állandó munkahellyel nem rendelkezett, lényegében ugyanolyan és hasonló cselekményeket valósított meg, amiből az következik, hogy ilyen cselekményekből rendszeres jövedelemre akart szert tenni. E tények megalapozzák terhére az üzletszerűség megállapítását.

III. r. vádlott a VI. tényállási pontban rögzített bűncselekmény elkövetéséhez nyújtott segítséget. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a leírt tényállás alapján és az indokolásban kifejtettekre figyelemmel helyesen állapította meg az első fokon eljáró bíróság, hogy a III. r. vádlott tudata átfogta az I. r. vádlott cselekményét, melyhez

közvetítői tevékenységével szándékosan nyújtott segítséget, így részéről a bűnsegédi magatartás megvalósult, tehát a Btk. 256.§ (1)(2) bekezdés b/ pontjában írt bűncselekmény bűnsegédi alakzatát valósította meg.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Bíróság jogi értékelő tevékenységével egyetértett. A jogi minősítést az ügyészi indítvánnyal egyezően a rendelkező részben foglaltak szerint pontosította, hogy az egyes tényállások a Btk. 256. §-a szerinti befolyással ügérkedés bűncselekménye tekintetében a (2) bekezdés melyik pontjába ütköznek.

A kiszabott büntetésekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság is érzékelte, hogy a vádlottak terhére az időmúlás ténye nyomatékos enyhítő körülményként jelentkezik. Ugyan akkor fel sem merülhetett az I. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése, mivel az I. r. vádlott a bűncselekményeit a jogerősen kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, így a Btk. 91.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján e kedvezményben nem részesülhet. A másodfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte az I. r. vádlott őszinte feltáró jellegű beismerő vallomását, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, a megbánást mutató magatartását, hogy magatartásával hozzájárult az eljárás gyors befejezéséhez, valamint a neki fel nem róható, időközben beállott jelentős időmúlást. Ezért a másodfokú bíróság a kiszabható törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés alkalmazására látott lehetőséget azzal, hogy a nagy számú enyhít körülményt figyelembe véve a Btk. 47.§ (3) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy az I. r. vádlott a büntetésének fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott vonatkozásában az enyhítő szakasz alkalmazásával a meghatározott törvényi minimumban állapította meg a szabadságvesztés mértékét. Ennek további csökkentésére a másodfokú bíróság nem látott alapot és lehetőséget. Az elsőfokú bíróság helyesen ismertet fel, hogy a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető, azonban a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés lényeges csökkentése indokolatlan és a bírói gyakorlat szerint sem lehetséges.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott vonatkozásában a közügyektől eltiltás tartamát nem változtatta meg. Ennek során figyelembe vette az I. r. vádlott előéletét, tekintettel arra, hogy vele szemben jelenleg is folyamatban vannak büntetőeljárások hasonló bűncselekmények miatt. Az I. r. vádlott cselekményeit erkölcsileg is elítélhető módon kiszolgáltató emberek sérelmére valósította meg, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem méltó, hogy hosszabb időre a közügyek gyakorlásában részt vegyen.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött a vagyonekbejárásról a törvény kötelező rendelkezése alapján, melynek jogszabályi megjelölésével nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság a Btk. 77/B. § (1) bekezdés e) pontja alapján rendelte ezt el, a másodfokú bíróság ezt annyiban korrigálja, hogy - a bűncselekménnyel

összefüggésben keletkezett vagyongyarapodásra utalva - a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján rendeli el a vagyoneklobzást az I. r. vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság döntött a polgári igénnyel kapcsolatban is, azt részben megítélte, részben egyéb törvényes útra utasította. Ugyanakkor elmulasztott az eljárási illetékről dönteni. Ezt pótolva a másodfokú bíróság kötelezte az I. r. vádlottat 1.500-1.500 Ft eljárási illeték megfizetésére. Az illetéktörvény 42.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint a peres eljárási illeték 6%, de minimum 15.000 Ft. Az I. r. vádlott az eljárás kezdeti szakaszától elismerte az általa elkövetett bűncselekményeket, így az illeték megállapítása során vele szemben az Itv. 58.§ (1) bekezdés c/ pontjában írt mérsékelt eljárási illeték megállapítása indokolt, amely a peres eljárási illeték 10 %-a.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a védők működésével kapcsolatban merült fel költség. A bíróság a vádlottak bűnösségét megállapította, ezért a Be. 338.§ (1) bekezdésében írt kötelező rendelkezése alapján a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére őket kötelezte.

A másodfokú bíróság ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. május 11. napján

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Ifkovics Béla s.k.
előadó bíró

. Mészáros László s.k.

bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete III. r. vádlott tekintetében jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. május 11. napján

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

A Fővárosi Bíróság ítélete I.r. vádlott vonatkozásában a rendelkező részben írt változtatással 2012. június 01. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. június 07.

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Tóth Mihályné
tisztviselő